

РЕШЕНИЕ

№ 9544

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3300** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), представлявана от Я. Й. – председател на Управителния съвет, чрез процесуален представител – юрк. Д. Д., против Решение от 06.12.2023г. на Софийски районен съд, НО, 107-ми състав, постановено по НАХД № 5846 по описа на съда за 2023 година, отменящо Електронен фиш № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на „ПИМК“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на въззивното решение, като се твърди, че същото е постановено при допуснато нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш, с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП предвижда възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, но в ал. 7 от същата разпоредба е предвидено, че по отношение на електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 -

Зб се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10. Твърди се също, че издаването на електронен фиш за нарушение на чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП е предвидено и в нормите на чл. 167а, ал. 2, т. 8 ЗДвП и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. Според касатора процесния ЕФ съдържа всички изискуеми от тази разпоредба реквизити. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден. Претендират се разноски, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Г. поддържа касационната жалба, моли за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесния електронен фиш. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като прави и възражение за прекомерност на разноските на ответника по касация.

Ответникът – "ПИМК" ООД, в съдебно заседание, редовно призован, не се представлява. В представен писмен отговор и становище, чрез процесуалния си представител адв. М. К., оспорва касационната жалба по подробно изложени съображения. Навежда доводи и за други нарушения при издаване на ЕФ, непосочени в решението на СРС, включително маловажност по чл.28 ЗАНН. Позовава се и на европейското законодателство в тази насока с твърдения, че националната правна уредба не съответства на Директива 1999/62/ЕО и на приложимите актове от правото на ЕС - Регламент за изпълнение /ЕС/ 2020/204, респективно 2009/750/ЕО: Решение на Комисията от 6 октомври 2009 г. В тази връзка е направено искане за оправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС във връзка с тълкуване на нормите на Директива 1999/62ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури по пет конкретни въпроса, формулирани в представена на 03.06.2024г. молба и спиране на настоящото производство до произнасяне на СЕС по тези въпроси. Претендира присъждане на разноски по представен списък. При условията на евентуалност в случай, че молбата му не бъде уважена, прави искане производството по делото да бъде спряно до произнасяне на СЕС по преюдициално запитване, отправено от Административен съд – Хасково, по което е образувано дело С-61/2023г.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадени в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 22.02.2021г. в 13.51 часа ППС влекач М. Актрос с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория Евро 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима маса на състава 44000, в Столична община се е движил по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, тъй като за ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението било

установено с техническо устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 ЗП. За извършеното нарушение срещу дружеството бил издаден обжалвания електронен фиш № [ЕГН] за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, съобразно утвърден образец, по силата на който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП на дружеството – собственик на ППС е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ СРС е приел, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател. Това е така, защото ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал. 3б ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП е недопустимо. Законодателят не е предвидил възможност да бъде издаване ЕФ за това нарушение, като същото е следвало да се санкционира, като първо бъде съставен акт за установяване на административно нарушение, а в последствие – наказателно постановление. Отделно от това СРС е приел, че формулираното в електронния фиш административнонаказателно обвинение е неясно, тъй като не е посочено какъв е бил размерът на дължимата такса по чл. 10, ал. 1 т. 2 от ЗП, както и по какъв начин същата е била изчислена. Според СРС липсата на конкретно посочване на размера на дължимата тол такса за конкретното ППС с ясно описание на начина на формирането ѝ е ограничило правото на жалбоподателя да разбере в пълнота фактическите предели на вмененото му нарушение, като узнае какъв размер на такса не е заплатил и защо се приема, че дължи такса именно в този размер.

По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Решението е правилно.

Фактите между страните не са спорни. Спорът е концентриран в приложението на материалния закон от административнонаказващия орган.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл.102, ал.2 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата.

Според чл. 139, ал. 5 ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Според чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние: такса за изминато разстояние - ТОЛ такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал.3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или

пътен участък.

Съгласно чл. 102, ал. 2 ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 ЗП, според категорията на ППС.

В чл. 179, ал. 3б ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал.1, т. 2 ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500 лв., каквато санкция е наложена и в случая.

Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДП, това трябва да е предвидено в закон.

Касационната инстанция споделя мотивите на въззивната инстанция, че законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189ж, ал.1 ЗДвП възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен само на това основание. Безспорно е, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, с която е допълнено, че „При нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“ е влязла в сила от 13.02.2024г., ДВ бр. 13 от 2024г., което означава, че не съществува възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение при липса на изрична норма за това към момента на съставянето му.

Така, съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Посочената разпоредба постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3-3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят.

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлече и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и

електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал.1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал.4 ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал.3б ЗДвП, а тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

В горния смисъл е и практиката на АССГ, обективирана например Решение № 5561 от 17.05.2024г., постановено по КНАХД № 2845/2024г.; Решение № 5147 от 15.05.2024г., постановено по КНАХД № 2789/2024г.; Решение № 3055 от 09.05.2024г., постановено по КНАХД № 1763/2024г. и др.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Доколкото в настоящия случай процесният ЕФ се отменя на процесуално основание, неотнормирани към предмета на делото се явяват въпросите, посочени в искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, както и въпросите, предмет на дело С-61/2023г., които са относими към материалната законосъобразност на ЕФ. Предвид това неоснователни се явяват исканията на ответника както за отправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС, така и за спиране на настоящото производство до произнасянето на СЕС по дело С-61/2023г.

При този изход на спора основателно, но недоказано е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски. Това е така, тъй като липсват каквито и да е доказателства за заплатено за настоящото производство адвокатско възнаграждение. Предвид това разноски не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд - София, XXVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.12.2023г., постановено по НАХД № 5846 за 2023 година на Софийски районен съд, НО, 107-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: